

Predstúpila svedkyňa Lydia Nabet, rod. Cohen, nar. 2.8.1953, bytom 14 Rue Lehot, Asnieren, osobené údaje zistené z cestovného pasu 97BL81164, ktorá po zák. poučení najmä o povinnosti vypovedať pravdu, nič nezamlčovať, o význame svedeckej výpovede z hľadiska všeobecného záujmu, udáva :

Poučeniu som porozumela.

Z obžalovaných poznám Milana a Fera. Fera od roku 1969 poznám písomne, dopisovala som si s ním. Prvýkrát som ho videla v roku 1973 v lete. Prišiel k nám na návštevu k mojim rodičom do Francúzka. Ja som bola na návšteve v Československu od 4. júla 1976 do 15. júla 1976.

Celý čas sme si písali okrem obdobia, nemala som s ním nemala kontaktné listy. Od roku 1980, kedy mi oznámil narodenie svojej dcéry, potom sme nemali kontakt, mala som kontakt s jeho rodičmi v roku 1981, keď som 17.9.1981 dostala dva anonymné listy v nemčine, v roku 1981 som išla na Amnesty International, a v roku 1982 som bola pozvaná na Československú ambasádu. Potom som mala kontakt v roku 1990 prostredníctvom francúzskej tlače. V roku 1985 som písala československému prezidentovi, tam som napísala svoje svedectvo, že som bola s nimi; s Ferom, Milanom a Marcelou, že sme robili v jeho byte palacinky, a že diskotéka bola večer predtým. Po tomto liste som nemala žiadne kontakty s Československom.

V roku 1987 som napísala list pani Miterandovej, nikto ma nežiadal, aby som ho napísala. Potom som sa skontaktovala s Francisom Jacquotou, ktorý je medzinárodným advokátom, ktorý mi povedal, nechajte to tak, príliš veľa riskujete, nemôžete pre nich nič urobiť. A pani Miterandová mi napísala to isté.

V roku 1989 som sa stretla s dvoma novinármi boli to francúzski novinári, neviem odkiaľ boli, išlo o nezávislých novinárov. Novinári si mysleli, že neviem, že sú vo väzení. Ukázala som im listy z ambasády z roku 1982 ako aj odpovede z Amnesty International, list - odpoveď pani Miterandovej, a ukázala som aj list a odpoveď československého prezidenta. Prezidentova odpoveď bola, že sa proces už konal a nemám sa miešať do vecí. Listy nemám pri sebe, ale môžem ich poslať. Mám všetky listy doma.

Predkladám súdu poznámky, ktoré som si urobila o procese.

V roku 1990 som sa skontaktovala s Ferom a poslala som mu kópie všetkých listov. A 8. apríla 2001 za mnou prišli 2 slovenskí novinári spolu s Ferom, pričom poukazujem na poznámku na strane 3 z poznámok, ktoré som súdu predložila.

Potom sme si písali maily. A 24.12.2002 som dostala predvolanie na toto pojednávanie.

Na otázku predsedníčky senátu, aký vzťah má k obžalovaným, svedkyňa udáva :

Mám priateľský vzťah k Milanovi a k Ferovi.

Na otázku predsedníčky senátu, či sa svedkyňa rozprávala s obžalovanými o predvolaní, o obsahu svojej výpovede, svedkyňa udáva :

Nie o výpovedi som s ním nehovorila, povedala som, že vysvetlím presne čo som videla, čo som robila, čestne.

Svedkyňa bola požiadaná, aby popísala priebeh návštevy na Slovensku :

Svedkyňa na to uvádza, že chce čítať denník, ktorý si v tom čase robila. Na to bola predsedníčkou senátu požiadaná, aby svedkyňa vypovedala, čo si pamätá z predmenej návštevy Československa, a aby denník predložila senátu na nahliadnutie.

Do Bratislavy sme prišli 4. júla 1976 po jedn hodinovej ceste vlakom sme prišli do Nitry, Pamätám si, že bolo veľa vojakov ruských a dievčatá nosili minisukne. Vo Viedni nás nikto nečakal, prišli sme priamo do Nitry. Boli sme priamo u Ferovej mamy a Fero bol na kúpalisku. Potom sme boli na kúpalisku s Ferom a on nám ukázal svoju terajšiu ženu Marcelu. Spali sme u sestry Ferovej, 5. júla sme boli u sestry Ferovej v Nitre, 5. júla poobede sme išli do Bratislavy s Marcelou a Fero nás čakal na stanici. Išli sme do internátu v Bernoláku, kde nám Fero zaplatil nocľah. 6. júla sme boli tak isto v Bratislave. Zo 6. na 7. 1976 sme spali na internáte. 7.7. ráno o 4.30 hod. sme išli na letisko a cestovali sme do Prahy. Do Prahy sme prišli o 7.15 hod.. V Prahe sme spali v luxusnom hotely. V Prahe sme boli samé dve so sestrou. 7.7. sme navštívili staré mesto. Zo 7. na 8. júla 1976 sme spali v tomto hotely, bol to hotel neďaleko hradu. 8. júla sme navštívili Židovskú štvrť. Boli sme na cintoríne, navštívili sme dve múzeá, radnicu, a modernú synagógu. Potom sme navštívili prírodovedecké múzeum, potom sme si kúpil miestenky a o 16.00 hod. sme išli vlakom z Prahy. O 21.000 hod. sme prišli do Bratislavy a Fero nás čakal na stanici. Išli sme k Milanovi, a Marcela nám dala večeru. A tam sme sa rozhodli, že ideme tancovať. Marcela však nebola spokojná, nechcela ísť s nami. Odišli sme ja, Sylvia, Milan a Fero na diskotéku. Išli sme dvomi autobusmi. Nemohli sme vstúpiť, lebo sme nemali lístky. Milan išiel vybaviť lístky. Boli sme prekvapené diskotékou. Vystupovala hudobná skupina.

Na otázku predsedníčky senátu, či hudobná skupina pozostávala z mužov alebo zo žien, svedkyňa udáva :

Nespomínam si, bolo to žáner filharmonický, boli tam husle, a hrali aj žáner rock and rol. Bolo to pre nás veľmi prekvapujúce, lebo bolo veľa svetla v sále.

Na otázku, čo si ešte svedkyňa konkrétne pamätá z diskotéky, svedkyňa udáva :

Nespomínam si, že orchester vedel, že sme Francúzsky, lebo sme mali dlhé sukne. A pre nás chceli hudobníci spraviť rock and rolovú muziku.

Určite sme netancovali bosé, sále som tancovala so sestrou rock and rol. A učili sme Fera a Milana so sestrou tancovať rock and rol. Tiež nás prekvapilo, že nás vojaci fotografovali. To ma tiež prekvapilo v roku 1982 mi na ambasáde ukázali fotografie, ako som tancovala.

Na otázku predsedníčky senátu, či niekto na diskotéke s ňou hovoril po francúzsky, svedkyňa udáva :

Boli sme stále s Ferom a Milanom. Oni od nás vôbec neodišli.

Na otázku, či niekto s ňou hovoril po francúzsky, svedkyňa udáva :

Nie, lebo by som si to napísala.

Diskotéku sme opustili o polnoci, už nešiel autobus, vzali sme si taxík, vrátili sme sa do bytu Milana. Prehrávali sme platne, jedli sme, Marcela spala. Potom Fero išiel do svojej izby, bolo 3.30 hod., Marcela vyšla z izby, a povedala nám aby sme išli všetci spať. V piatok 9. júla bolo 10.00 hod. keď som zistili, že môj fotoaparát, ktorý som mala v batohu zmizol. Vonku pršalo.

Fero a Milan išli do práce, s Marcelou sme skúšali ísť všade tam kde sme boli do hostela do reštaurácii, hľadali sme fotoaparát, nenašli sme ho. Chcela som ísť na políciu, ale povedali, že to nie je potrebné, a Marcela jej dala fotoaparát. Keď sme sa vrátili potom Marcela robila špagety. Večer som povedala, aby sme si spravili francúzske palacinky, nevydarili sa, lebo mlieko skyslo, celú noc sme sa rozprávali a potom sme išli spať. 10. júla v piatok, keď sme sa zobudili Fero a Marcela tam neboli, Milan spal v kuchyni, a raňajky boli pripravené, Fero a Marcela pripravili raňajky. Prišiel svokor Milana, opravujem o 10.00 hod. ráno prišiel do bytu druhý manžel Milanovej matky a boli sme pozvané na obed k nim do bytu, neviem povedať, kde tento byt bol v Bratislave.

Potom sme poobede išli do Ferovej chaty, neviem povedať, že kde. 10. sme navštívili Ferovu sestru. Myslím, že sme spali v chate. 11. júla 1976 sme navštívili hrad Nitra a Zobor.

Z Československa sme odišli 15. júla 1976, predtým sme ešte 13.7. išli do Vysokých Tatier, a išli sme stopom. Opravujem do Tatier sme išli vlakom, v Tatrách sme stopovali. V Tatrách sme boli spolu s Ferom. Milan tam nebol. 14. júla sme sa vrátili do Bratislavy, do Bratislavy sme prišli autom a priviezli sme sa k Milanovi, priviezol nás Peter, ktorého sme tam spoznali. Peter, ktorého sme spoznali v Tatrách.

14.7. sme boli s Milanom, Ferom, s Marcelou, Sylviou na diskotéke na tom istom mieste. Asi tá istá diskotéka. 15. júla sme odišli o 19.00 hod. vlakom do Maďarska.

Svedkyni boli ukázané knihy návštev príloha 2, aby sa vyjadrila, svedkyňa udáva :
Áno ja som napísala, do knihy návštev. Môj je aj podpis v knihe návštev príloha 11.

Svedkyni bol ukázaný list zo dňa 1. júna 1982 č.l. 3250, či ide o list, ktorý písala svedkyňa, svedkyňa uvádza :

Áno je to list, ktorý som ja písala. Sčasti sú to výpisky z môjho denníka, sčasti list, ktorý som písala na ambasáde.

Aj dnes na tom trvám, že som 9. júla 1976 nebola na diskotéke, robili sme si doma palacinky. Celý deň sme boli spolu s Milanom a Ferom.

Na otázku zástupcu KP, že svedkyňa sa vyjadrila, že 9.7.1976, išiel Fero a Milan do práce kedy sa vrátili, svedkyňa udáva :

S Ferom a Milanom sme sa videli po práci asi o 17.00 hod..

Na otázku zástupcu KP, akým spôsobom sa svedkyňa dozvedela o vražde, svedkyňa udáva :

Dozvedela som sa o tom z dvoch anonymných listov v nemčine. Myslím, že Ferovi rodičia, keď bolo nejaké športové podujatie v Bratislave, dali list nejakému športovcovi a list prišiel do Francúzska cez toho športovca.

Na otázku, kedy to bolo, svedkyňa udáva :

17. septembra 1981.

Na druhý list 27. októbra 1981 aj tento prišiel prostredníctvom športovcov. Prišiel za mnou jeden športovec a priniesol mi ho.

Na otázku, ako si svedkyňa vysvetlila okolnosť, že listy boli adresované práve jej, svedkyňa udáva :

